

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΧΕΙ ΑΣΠΑΣΤΕΙ ΤΟ ΙΣΛΑΜ; (του Μπερτ Πίτερσον)

Στις 21 Οκτωβρίου δύο βουλευτές των Η.Π.Α., ο Ilhan Omar και ο Jan Schakowsky, εξέδωσαν ένα δελτίο τύπου παρουσιάζοντας ένα νομοσχέδιο με τίτλο «πράξη νομοθετικού περιεχομένου για την Καταπολέμηση της Διεθνούς Ισλαμοφοβίας». Σύμφωνα με την

ανακοίνωση, σκοπός του νομοσχεδίου είναι «να αντιμετωπίσει την αύξηση των περιστατικών ισλαμοφοβίας παγκοσμίως».

Συγκεκριμένα, θα απαιτούσε «το Στέιτ Ντιπάρτμεντ να δημιουργήσει έναν Ειδικό Απεσταλμένο για την παρακολούθηση και την καταπολέμηση της ισλαμοφοβίας, [που θα περιλαμβάνει] την ισλαμοφοβική βία και την ατιμωρησία [sic] που χρηματοδοτείται από το κράτος, στις ετήσιες εκθέσεις του Υπουργείου για τα ανθρώπινα δικαιώματα».

Το νομοσχέδιο υποστηρίχθηκε από τον Λευκό Οίκο, ο οποίος παρά την εστίασή του μόνο στο Ισλάμ, το περιέγραψε ως ένα μέτρο για το οποίο δεσμεύεται για την « υπεράσπιση της ελευθερίας της θρησκείας και των πεποιθήσεων ».

Στις 14 Δεκεμβρίου 2021, το νομοσχέδιο, HR 5665 πέρασε στη Βουλή με ψήφους 219 υπέρ προς 212 κατά. Κανένας Δημοκρατικός δεν το καταψήφισε ενώ κανένας Ρεπουμπλικανός δεν το ψήφισε.

Τμήματα του νομοσχεδίου στην παράγραφο 3(k) περιγράφουν το πεδίο εφαρμογής του:

(1) πράξεις σωματικής βίας κατά μουσουλμάνων ή παρενόχλησης μουσουλμάνων και πράξεις βίας κατά ή βανδαλισμός θεσμών της μουσουλμανικής κοινότητας, συμπεριλαμβανομένων σχολείων, τζαμιών και νεκροταφείων

Βάσει αυτής της ρήτηρας, δεν θα επιτρέπονταν αναφορές για βία και δολοφονίες που διαπράχθηκαν όχι εναντίον μουσουλμάνων, αλλά από μουσουλμάνους εναντίον άλλων θρησκευτικών ομάδων, ούτε για καταστολή μη μουσουλμάνων σε έθνη που διοικούνται από μουσουλμάνους. Μόνο πράξεις κατά των μουσουλμάνων.

(2) περιπτώσεις προπαγάνδας σε κυβερνητικά και μη κυβερνητικά μέσα ενημέρωσης που επιχειρούν να δικαιολογήσουν ή να προωθήσουν το φυλετικό μίσος ή να υποκινήσουν πράξεις βίας εναντίον μουσουλμάνων

Ο οξυδερκής αναγνώστης θα παρατηρήσει μια διαφορά μεταξύ αυτής της ρήτηρας και του δελτίου τύπου που εξέδωσε ο Omar και ο Schakowsky. Εκείνη η δημοσίευση δεν περιλάμβανε καμία αναφορά στα «μη κυβερνητικά μέσα ενημέρωσης» – δηλαδή, «μη κυβερνητικές» εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά προγράμματα, Διαδίκτυο, μέσα κοινωνικής δικτύωσης – ότι εμπίπτουν στο πεδίο εποπτείας της. Το αρχικό δελτίο τύπου αναφέρει το ποντίκι αλλά παραλείπει τον ελέφαντα.

Η αρχή της σοφίας είναι να αποκαλούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Αν τα αγγλικά είναι η γλώσσα μας, ο όρος «ισλαμοφοβία» σημαίνει «παράλογος φόβος για το Ισλάμ». Άρα αντιμετωπίζουμε μια έξαρση του παράλογου φόβου για το Ισλάμ; Γιατί αυτό θα ανησυχούσε κάποιον άλλον, εκτός από αυτούς που υποφέρουν από τέτοιο παράλογο φόβο;

Το δελτίο τύπου και το νομοσχέδιο δεν μιλούν πραγματικά για φόβο για το Ισλάμ. Μιλούν για εχθρότητα προς το Ισλάμ, που δεν είναι το ίδιο πράγμα.

Κάποιος μπορεί να φοβάται τους Μουσουλμάνους αλλά όχι απαραίτητα να τους μισεί ή να ενεργεί βίαια εναντίον τους. Όμως, εκφράζοντας φόβους για τους μουσουλμάνους, είναι ασφαλώς πιθανό ότι τέτοιοι φόβοι μπορεί να οδηγήσουν ορισμένα άτομα σε εχθρικές πράξεις βίας. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούν να εγείρονται τέτοιοι φόβοι; Κι αν δικαιωθούν;

Το νομοσχέδιο δεν αντιμετωπίζει αυτό το ζήτημα. Αντίθετα, προχωρά σαν να μην υπάρχει λογική βάση για τον φόβο του Ισλάμ. Αυτό θα ήταν μουσουλμανική προκατάληψη, αν βασιζόταν μόνο στις ισλαμικές Γραφές, ωστόσο αυτή η εικασία δεν θα ήταν αντικειμενική .

Αυτές οι Γραφές περιλαμβάνουν βιογραφίες του Μωάμεθ, οι οποίες περιγράφουν το μεγάλο του επίτευγμα να ενώσει τους Άραβες υπό το πρότυπο του Ισλάμ, αλλά περιλαμβάνουν επίσης αφηγήσεις για σκληρές και άνευ προηγουμένου δολοφονίες πολιτικών και θρησκευτικών αντιπάλων προκειμένου να επιτευχθεί αυτός ο στόχος. Ωστόσο, στο Κοράνι, στο 33:21, ο Αλλάχ ονομάζει τον Μωάμεθ ως καλό παράδειγμα για την ανθρωπότητα. Είναι δίκαιο να περιμένουμε ότι ορισμένοι μουσουλμάνοι, συγκλονισμένοι από τον εκφυλισμό της Δύσης, αλλά τυφλοί στις αρετές της, έχουν λάβει υπόψη τους αυτή την επιδοκιμασία. Και αν η δολοφονία είναι δικαιολογημένη για αυτό που πιστεύεται ότι είναι ο ευρύτερος σκοπός, τότε τι είναι αδικαιολόγητο;

Εν ολίγοις, εάν υπάρχει περιεχόμενο στα μέσα ενημέρωσης που θα μπορούσε να προκαλέσει φόβο για το Ισλάμ, τέτοιο περιεχόμενο δεν είναι απαραίτητα «προπαγάνδα», όπως ουσιαστικά υποθέτει το νομοσχέδιο.

Θα πρέπει να πούμε ότι το HR 5665 παραβιάζει την Πρώτη Τροπολογία σε δύο διαφορετικά επίπεδα; Πρώτα απ 'όλα, αντιμετωπίζοντας όχι τις ίδιες τις υποτιθέμενες εχθρικές ενέργειες, αλλά μάλλον τα μέσα ενημέρωσης που υποτίθεται ότι υποκινούν αυτές τις ενέργειες, το νομοσχέδιο παραβιάζει την ελευθερία του λόγου τέτοιων μέσων.

Δεύτερον, εστιάζοντας σε ζητήματα που σχετίζονται ειδικά με το Ισλάμ και καμία άλλη θρησκεία, το νομοσχέδιο «αποδέχεται την καθιέρωση της θρησκείας», η οποία, σύμφωνα με την τροπολογία, απαγορεύεται.

Πρέπει να αναρωτηθεί κανείς εάν τα 219 μέλη της Βουλής γνωρίζουν ότι έχουμε Σύνταγμα ή ότι αυτό έχει έχει μια Πρώτη

Τροπολογία;

Εκτός από τα συνταγματικά ζητήματα είναι και αυτό της εθνικής κυριαρχίας. Διακόσιοι δεκαεννέα Δημοκρατικοί ψήφισαν υπέρ της παρακολούθησης της «διεθνούς ισλαμοφοβίας» από τις ΗΠΑ. Αλλά οι ΗΠΑ δεν είναι διεθνής θεσμός. Το Ισλάμ είναι. Αυτή θα πρέπει λοιπόν να είναι ανησυχία του Ισλάμ, όχι της Αμερικής. Ή οι Δημοκρατικοί εξισλαμίστηκαν;

Μετά την ψήφισή του στη Βουλή, το νομοσχέδιο, τώρα ως S. 3344, διαβιβάστηκε στην Επιτροπή Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας. Λόγω της διχοτόμησης μεταξύ των δύο κομμάτων της Γερουσίας, τα μέλη της Επιτροπής κατανεμήθηκαν επίσης ισομερώς, αφήνοντας το νομοσχέδιο σε αδιέξοδο. Εάν ο Ράφαελ Γουόρννοκ κερδίσει την έδρα της Τζόρτζια, οι Δημοκρατικοί θα έχουν την πλειοψηφία στην επιτροπή. Εάν αυτή η πλειοψηφία αποδεχόταν το νομοσχέδιο όπως το παρουσίασε η Βουλή, θα μπορούσε αυτό να μετακινηθεί στο βήμα της Γερουσίας για πλήρη ψηφοφορία – μια ψηφοφορία στην οποία, εάν εγκριθεί, δεν θα χρειαστεί συμβιβασμό με τη Βουλή, η οποία δεν θα ελέγχεται πλέον από τους Δημοκρατικούς.

Οι Ρεπουμπλικάνοι θα μπορούσαν να προσπαθήσουν να παρατείνουν την συζήτηση για το νομοσχέδιο καθυστερώντας επ'άοριστο την ψηφοφορία, αλλά, επειδή αυτή η διαδικασία δεν είναι νόμος, αλλά μόνο ένας κανόνας της Γερουσίας, θα μπορούσε να τερματιστεί με απλή πλειοψηφία των γερουσιαστών. Οι Δημοκρατικοί θα μπορούσαν ενδεχομένως να έχουν τις ψήφους για να το κάνουν αυτό και στη συνέχεια να ψηφίσουν το S. 3384 ως νόμο.

Όπως σημειώθηκε, ωστόσο, το νομοσχέδιο είναι αντισυνταγματικό σε τουλάχιστον δύο επίπεδα, και επομένως θα μπορούσε πιθανότατα να αμφισβητηθεί επιτυχώς στο δικαστήριο σε αυτή τη βάση. Εφόσον οι Ρεπουμπλικάνοι θα έλεγχαν τη Βουλή, οι Δημοκρατικοί δεν θα μπορούσαν να στελεχώσουν το Ανώτατο Δικαστήριο για να αποτρέψουν ένα τέτοιο αποτέλεσμα.

Ακόμα κι έτσι, θα ήταν πολύ καλύτερο να μην χρειαζόταν καθόλου να γίνει μια τέτοια αμφισβήτηση, διότι όσο περισσότερη νομοθεσία πρέπει να καταργήσει το Δικαστήριο, τόσο περισσότερο φαίνεται ότι ουσιαστικά νομοθετεί από το εδώλιο του δικαστηρίου (ότι επιβάλλει δικαστικά νόμους και όχι με ελεύθερη ψηφοφορία). Και στις δύο περιπτώσεις, πολλά κρίνονται στον δεύτερο γύρο των εκλογών της 6ης Δεκεμβρίου μεταξύ του υφιστάμενου Raphael Warnock και του Herschel Walker.

πηγή : American Thinker